

den høitærede Krigsminister. Vor Stilling til Sagen er den, at vi ønske dette Lovforslag fremmet, og vi ønske det fremmet saa hurtigt, at det kan blive til Lov i denne Samling. Vi beklage derfor aldeles ikke, at der intet Udvalg har været nedsat, thi selv om det havde sørt til, at man kunde se klarere i Sagen og friggjøre sig for adskillige Lov, som nu ere tilstede, saa er der ingen Lov om, at hvis Udvalget havde sørt til, at Loven ikke kom ud, saa vilde det have været en høist beklagelig Ting. Jeg tilstaa, at det fra vor Side har været den almindelige Opfattelse, at et saadant Udvalg aldrig kunde føre til, at Loven ikke kom igennem, men vel til, at den kom til at foreligge noget bedre forberedt, end den nu foreligger. Spørgsmaalet er, det være mig tilladt at sige dette ligeoverfor det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgtreds (Berg), ikke saa gjen-nemgribende for vor hele politisk-militære eller militær-politiske Fremtid, som han har troet. Det ærede Medlem betragtede denne Smødefommen fra Regjeringens Side som Noget, man kunde sammenligne med den forrige høitærede Krigsministers Gaffners, Stilling til den militære Straffelov. Jeg tror virkelig, at det er en Sammenligning, der i æsthetisk Henseende mildest talt er lidt uheldig. Den militære Straffelov var en virkelig stor, velgjørende Foranstaltning, og den foreliggende Lov er, hvis den er en Smødefommen, hvad jeg ikke skal betvivle — tværtimod — en meget lille Smødefommen, som opveies af betydelige Ulemper ved den, der ikke fandtes ved den foreslaaede militære Straffelov. Jeg tror, at, naar det ærede Medlem (Berg), der talte før den høitagede Krigsminister, en anden Gang vil rose dette Forslag, saa kan han godt tage lidt mindre gevaldig fat derpaa, thi det kan ingenlunde sammenlignes med Straffeloven. Sammenligningen maa være den, hvad er det Børste eller det Bedste; 15 Dages mindre Dvælse for det unge Mandskab eller 8 Dages Delæggelse af den unge Sød. Jeg tilstaa, at jeg i Dieblilet ikke er istand til at danne mig nogen Mening derom; men jeg nærer i høi Grad Lov, om ikke Delæggelsen og det finansielle Tab vil være saa stort, at det bliver tvivlsomt, om Indstrækningen i Dvælsene vil have nogen egentlig Fordel for Befolkningen. Naar jeg stemmer for Lovforslaget og anbefaler at stemme derved, saa er det paa ingen Maade, fordi jeg tror, at der ved denne Sag vil naas noget overordenlig Fordelagtigt i dette Dieblit. Jeg tror, at det, der opnaas, vil opveies ved noget Andet, som maasse vil være i høi Grad uheldigt, og som man maasse i Fremtiden vil komme til at fortryde. Jeg havde derfor tilladt mig ved 2den Behandling at stille Forslag, som jeg imidlertid blev nødt til at tage tilbage, da jeg ikke fandt det rigtigt, at Lovforslagets Skjæbne skulde være afhængig deraf. Jeg tror imidlertid, at Loven vilde være bleven forbedret ved dette Forslag, og at

der derved vilde være fjernet adskillige Ulemper, som vistnok ville flæbe ved Loven. Men fordi jeg i dette Lovforslag ser et Skridt fra den høitærede Ministers Side, saaledes som han i sit sidste Foredrag har sagt, til at komme de Disses i Møde, der ere her i Thinget med Hensyn til Forkortelse af Tjenestetiden, selv om det er nok saa lille et Skridt til Smødefommen, saa mener jeg, vi bør tage imod det, selv med Risiko, selv med Mulighed for, at det kunde føre til Ulemper og Ubehageligheder, hvori jeg og mit Parti i alt Fald ingen Del have, da vi have bidraget Bort til at sjerne dem og skyde dem tilside. Men jeg mener, at vi bør tage imod et saadant Skridt, selv om det er meget lille. Jeg forstaa godt, at de Herrer af Høire med Varme slutte sig til den Minister, der har skaffet dem saa store Fordele, til en Minister, der har skaffet dem en Finantslov med mange Kanoner, nye Forter osv. En saadan Minister bør ikke svigtes af sine gamle Venner, selv om han gjør et lille bitte Hænsjeb og det et tvivlsomt Hænsjeb i Retning af det, som vi betragte som rigtigt, maa vi tilstaa, at selv om dette Hænsjeb er problematisk, saa ligger det dog i vor Karakter, naar der er noget Godt deri, at komme det imøde, og jeg skal derfor varmt anbefale Bedtagelsen af dette Lovforslag.

Scavenius: Jeg tror ikke, at den ærede Krigsminister just kan forundre sig over, at der fra de Sider her i Salen, som almindeligvis slutte sig til Regjeringen, i alt Fald kan fremkomme nogle Betæneligheder ligeoverfor dette Lovforslag. Efter det Tidspunkt og den Maade, hvorpaa dette Lovforslag er kommet frem, kan det naturligvis ikke være Andet, end at det noget maa have forundret os; thi hvis den ærede Krigsminister — som det nu synes — har en saa fuldstændig sikker Tro paa, at det var den rette Vej at slaa ind paa, som der nu slaas ind paa ved dette Lovforslag, havde det dog maasse været rimeligere for det Første, at Lovforslaget var kommet en Del tidligere frem, og dernæst at Krigsministeren havde benyttet den Leilighed, som der var til at forhandle Lovforslaget med det af Folkethinget nedsatte militære Udvalg, dengang vi i dette Udvalg havde Leirloven for. Forslaget har derfor for Nogle af os ikke kunnet staa som Andet end som et Leilighedsforslag, som vi dog maatte studse ved, da det kom frem. Vi havde ønsket fra vor Side, at Forslaget skulde have været taget under senere Overveielse i et Udvalg. Saavel den ærede Krigsminister som Hiertallet har imidlertid ment, at dette ikke var nødvendigt eller heifigtisvarende, idet man vel har antaget, at, kom Sagen i et Udvalg, vilde den beriggenem være bleven standset. Al dette kunde have været Følgen, kan jo Enhver se, men det var virkelig ikke nogen nødvendig Følge, og var der en bestemt Villie hos vedkommende Udvalgs Hiertal og hos Regjeringen til at